

никой не се върналъ. Между заточенитѣ бѣ и арбанасчанина Панайотъ Балѣката, който бѣ заловенъ въ домътъ му, скритъ въ една купа сѣно. Между откаранитѣ бѣ и братъ ми Анастасъ Папазовъ, но, благодарение на единъ французинъ, можа незабелязано да избѣга и отведенъ бѣ съ французски параходъ въ Атина, кждето следвалъ и свършилъ медицината. Тамъ, обаче, той се разболява сериозно, връща се въ Арбанаси и скоро умира. Неговата пушка и ятаганъ, както и книгата на Раковски за Асѣня Първи, грижливо ги крияхме въ най-затѣнтенитѣ къшета на тавана.

При освобождението пѣкъ на България, шомъ като руситѣ пристигнаха въ Търново, мнозина младежи отъ Арбанаси, между които: Димитъръ Статевъ Грутковъ, Маринъ Ив. Папазовъ мой братъ, умрѣлъ въ 1922 г. въ Габрово, Хараламби Ламбриновъ, Статъ Георгиевъ, Панайотъ Добревъ, Вангелъ Григоровъ Писаровъ, Георги Микишлиевъ, Иванъ Микишлиевъ, Иванъ Николчевъ Кукуяновъ, Петъръ Панаиотовъ Панончевъ и др. се записаха доброволци въ българскитѣ опълченски дружини и взеха участие въ чувовнитѣ сражения на Шипка.

И всичко това показва и доказва, че макаръ въ миналото дори до 1877 г. въ с. Арбанаси да е върлувалъ фанариотски гнетъ и да се ширило гъркоманството, умѣло разпространявано и поддържано, арбанасчанитѣ въ своето грамадно болшинство сж били всѣкога ревнителѣ за свобода и съ своитѣ подвизи за народното ни освобождение сж действували като съзнателни българи и отлични родолюбци.
